

Sygn. akt IV 1Ka 428/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny - Odwoławczy, Sekcja ds. postępowań szczególnych i wykroczeń w składzie:

Przewodniczący: SSO Jadwiga Żmudzka

Protokolant: st. sekr. sądowy Halina Gofron

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 stycznia 2016 roku sprawy

W. F. z d. P.

córki F. i Z. z d. P.

ur.(...) w K.

obwinionej o wykroczenie z art. 94 § 1 kw,

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną,

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Wieliczce, Wydział II Karny z dnia 10 kwietnia 2015 roku, sygn. akt II W 132/15,

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Jadwiga Żmudzka

Sygn. akt IV 1 Ka 428/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 19 stycznia 2016 r.

W. F. została obwiniona o to, że:

w dniu 15 grudnia 2014 r. około godz. 13:20 w miejscowości P. kierowała pojazdem marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie mając uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kat. B,

tj. o wykroczenie z art. 94 par 1 k.w. w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 6a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

Sąd Rejonowy w Wieliczce, Wydział II Karny, wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt II W 132/15, orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. obwinioną W. F. uznał za winną tego, że w dniu 15 grudnia 2014 roku około godziny 13:20 w miejscowości P. kierowała pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...), nie mając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie prawa jazdy kat. B, co stanowi wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,

przy czym wymienionego wykroczenia obwiniona dopuściła się w ciągu dwóch lat od ostatniego ukarania, będąc uprzednio ukaraną za podobne wykroczenia umyślne następującymi wyrokami:

- wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Wieliczce z dnia 15 października 2007 roku sygn. akt(...) za wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. i art. 92 § 2 k.w.,
- wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w W.z dnia 11 maja 2009 roku sygn. akt (...) za wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 października 2011 roku sygn. akt (...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. i art. 95 kw.,
- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 listopada 2011 roku sygn. akt (...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,
- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 grudnia 2011 roku sygn. akt (...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,
- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 stycznia 2012 roku sygn. akt (...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,
- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 marca 2012 roku sygn. akt(...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w., art. 92 § 2 k.w., art. 90 k.w.,
- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 23 kwietnia 2012 roku sygn. akt(...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. i art. 97 k.w.,
- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 sierpnia 2012 roku sygn. akt(...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,
- wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w M. z dnia 2 kwietnia 2013 roku sygn. akt (...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 13 czerwca 2013 roku sygn. akt (...) za wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. i art. 97 k.w.,
- wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 lipca 2013 roku sygn. akt (...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w W.z dnia 12 marca 2014 roku sygn. akt (...) za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,
- wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 września 2014 roku sygn. akt (...) za wykroczenia z art. 94 § 1 k.w.

i za to na mocy art. 38 k.w. wymierzył obwinionej karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

II. na zasadzie art. 118 § 1 i 3 k.p.s.w., § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 21 pkt 2 lit. a) ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych.

Osobistą **apelację** od powyższego wyroku wniosła obwiniona W. F.. W uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia skarżąca wskazała, że popełniła zarzucane jej wykroczenie, co jednak było spowodowane nadzwyczajną sytuacją rodzinną, tj. jej córka złamała rękę i zwichnęła nogę, w związku z czym musiała zawieźć ją do szpitala. Nadto obwiniona argumentowała, że „jest to kłamstwo Sądu, iż ja otrzymałam decyzję Starostwa o cofnięciu uprawnień, gdyż w uzasadnieniu Sądu Administracyjnego wyraźnie pisze, że takiej decyzji nie otrzymałam”. Prócz tego, obwiniona

wskazała, że znajduje się w ciężkiej sytuacji rodzinnej, gdyż jej mąż jest chory na raka i nie może się zająć gospodarstwem. W ocenie skarżącej nieprawdą jest również, że nie poddała się ona badaniom lekarskim, jak podaje w uzasadnieniu Sąd. Obwiniona do apelacji załączyła kopię wyroku z dnia 26.05.2010 r. oraz kopię prawa jazdy.

Obwiniona wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku z dnia 10 kwietnia 2015 r. i nie wymierzenie jej kary aresztu, ale prac społecznych. Umotywowała swój wniosek tym, że uzyskała prawo jazdy i sytuacja będąca przedmiotem niniejszego postępowania już się nie powtórzy do 30.03. 2020 r.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Osobista apelacja obwinionej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zarzuty w niej podniesione uznał Sąd Odwoławczy za bezzasadne, dzieląc tym samym stanowisko Sądu I instancji w przedmiotowej sprawie, co musiało doprowadzić do utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji poprawnie ustalił, że obwiniona W. F. w dniu 15 grudnia 2014 r. kierując pojazdem marki P. po drodze publicznej, nie posiadała uprawnień do prowadzenia pojazdów kategorii „B”, czego zresztą sama obwiniona nie zakwestionowała, wskazując w treści złożonej apelacji: „ja popełniłam ten czyn wykroczenia”. Ustosunkowując się jednakże do wywiedzionych przez obwinioną w apelacji zarzutów, stwierdzić należy, co następuje.

Ze zgromadzonego obszernego materiału dowodowego, który Sąd I instancji wydając rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie miał na względzie, uznanego za wiarygodny a to: decyzji Starosty (...) z dnia 31 sierpnia 2004 r., sygn. (...), postanowienia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K. z dnia 17 października 2006 r., sygn. (...), wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 3 kwietnia 2008 r., sygn.(...), wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z dnia 26 maja 2010 r., sygn.(...), decyzji Starosty (...) z dnia 12 października 2010 r., sygn. (...), decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 17 stycznia 2011 r., sygn. (...)i wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. (...), wynika, że obwiniona została pozbawiona uprawnień do prowadzenia pojazdów kategorii „B” z dniem 31 sierpnia 2004 r. i od tamtej pory do dnia 21 maja 2015 r. nie zostały jej one przywrócone. Wbrew twierdzeniom obwinionej decyzja Starosty (...) z dnia 31 sierpnia 2004r., sygn. (...), została jej doręczona w sposób zastępczy, zgodnie z wymogami określonymi w art. 44 k.p.a. Wprawdzie, jak wskazuje obwiniona, Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 26 maja 2010 r., sygn. (...) przychylił się do skargi W. F., jednak podstawą takiej decyzji były błędy w procedowaniu organów I i II instancji, które dokonały niedopuszczalnej zmiany żądania strony. Wojewódzki Sąd Administracyjny ustalił bowiem, że W. F. domagała się przywrócenia uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie kategorii „B”, nie zaś wydania jej wtórnika prawa jazdy. W odniesieniu więc do twierdzeń zawartych w przedłożonej przez obwinioną apelacji stwierdzić należy, że Wojewódzki Sąd Administracyjny istotnie uwzględnił skargę obwinionej, jednak to uwzględnienie nie kwestionowało zasadności pierwotnej decyzji Starosty (...) z dnia 31 sierpnia 2004 r. w przedmiocie cofnięcia W. F. uprawnień do kierowania pojazdami kat. „B”. Niezależnie od treści powyżej przywołanego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 26 maja 2010 r., przy ponownym rozpoznaniu sprawy W. F., organ I instancji, a to Starosta (...), ustalił, że przedłożyła ona zaświadczenie lekarskie niespełniające wymagań przewidzianych przepisami prawa (k.66-68). W. F. została pouczone, że przywrócenie jej uprawnień do kierowania pojazdami jest warunkowane poddaniem się badaniu lekarskiemu w Wojewódzkim Ośrodku Medycyny Pracy i dostarczeniem orzeczenia lekarskiego potwierdzającego brak przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami oraz uzyskaniem pozytywnego wyniku egzaminu sprawdzającego kwalifikacje. Nie kwestionował zatem Sąd I instancji i nie kwestionuje tego Sąd Odwoławczy, że obwiniona poddała się badaniom lekarskim, jednak, jak wynika z załączonych do akt tej sprawy decyzji i rozstrzygnięć w ramach postępowań administracyjnych prowadzonych wobec W. F. wynika, że przedstawione przez nią orzeczenie lekarskie nie spełniało stosownych wymagań prawem określonych, w związku z czym organ administracyjny odmówił obwinionej przywrócenia uprawnień. Z załączonej przez obwinioną do apelacji niepotwierdzonej kserokopii prawa jazdy W. F. wynika, że kwalifikacjami do prowadzenia pojazdów kategorii „B” obwiniona legitymuje się ponownie dopiero od dnia 21 maja 2015 r.(k. 128-129).

Nie zasługuje na uwzględnienie argumentacja obwinionej W. F., która wskazała, że w dniu zdarzenia musiała zawieźć córkę do szpitala, ponieważ ta złamała rękę i zwichnęła nogę. Obwiniona została zatrzymana przez funkcjonariuszy Policji kiedy wyjeżdżała z terenu hurtowni spożywczej w P. (k. 2v) i wówczas nie powoływała się na okoliczność konieczności natychmiastowego udzielenia pomocy medycznej córce. Jak wynika również z akt sprawy, W. F., wezwana w toku postępowania wyjaśniającego przez oskarżyciela publicznego, nie stawiała się aby udzielić wyjaśnień (k.4). Podobnie, prawidłowo zawiadomiona, nie stawiała się również na rozprawie przed Sądem I instancji (k.96) ani nie wnioskowała o doprowadzenie jej na rozprawę apelacyjną (k.143). Przytoczony zaś powyżej argument o chorobie córki podniosła obwiniona dopiero w apelacji. Z zeznań funkcjonariusza policji K. N. (k. 2v), który dokonał w dniu 15 grudnia 2014 r. interwencji wobec obwinionej, wynika, że zarówno wówczas, gdy po raz pierwszy w tym dniu widział ją jako kierującą samochodem w P., jak i później, gdy spostrzegł ją, gdy wyjeżdżała z terenu hurtowni spożywczej w P. (po tym gdy poszukiwał jej patrolując teren), to w każdym z tych przypadków była sama w pojeździe, co wyklucza jej twierdzenia podniesione w apelacji, że musiała zawieźć córkę do szpitala, skoro córki nie było w pojeździe. Podniesiony przez obwinioną zarzut, że musiała niezwłocznie udzielić pomocy córce i zawieźć ją do szpitala pozostaje w ocenie Sądu Odwoławczego jedynie strategią obwinionej mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnione przez nią wykroczenie. Hipotetycznie, nawet w sytuacji, gdyby obwiniona zawiozła córkę do szpitala- a tak w niniejszej sprawie nie było, bo w momencie dwukrotnego zauważenia jej na drodze przez policjantów, obwiniona sama kierowała pojazdem i nie miała żadnego pasażera- to i wówczas brak byłoby podstaw do wyłączenia jej odpowiedzialności za wykroczenie, jako że osoba, która ma świadomość braku uprawnień do prowadzenia pojazdów, w razie zaistnienia nagłego wypadku swojego dziecka powinna wezwać karetkę pogotowia albo zwrócić się o pomoc do sąsiadów lub rodziny, a nie sama prowadzić pojazd.

Nie może stanowić także usprawiedliwienia dla nieposzanowania porządku prawnego, jakiego niewątpliwie dopuściła się obwiniona popełniając wykroczenie opisane w art. 94 § 1 k.w., ciężka sytuacja rodzinna, w szczególności- choroba nowotworowa męża. Nic bowiem obwinionej nie powstrzymało od podjęcia działań mających na celu ponowne uzyskanie uprawnień do prowadzenia pojazdów.

Nie zasługuje również na uwzględnienie wnioski obwinionej W. F. o zastąpienie wymierzonej jej na podstawie art. 38 k.w. kary 30 dni aresztu na inną tj. na postulowane przez obwinioną prace na cele społeczne. Z dyspozycji art. 33 k.w. wynikają dyrektywy i zasady, którymi Sąd winien się kierować wymierzając w postępowaniu wykroczeniowym karę. W § 1 przywołanego przepisu określone są ogólne dyrektywy wymiaru kary, a to: stopień społecznej szkodliwości czynu, cele ogólnoprewencyjne i indywidualnoprewencyjne. Do szczególnych okoliczności wymiaru kary należą zaś, na mocy § 2, rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego oraz właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. Słusznie Sąd meriti wskazał w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia, że obwiniona notorycznie i konsekwentnie narusza obowiązujący porządek w komunikacji kierując pojazdami bez uprawnień. Obwiniona była w okresie od 15 października 2007 r. do 15 grudnia 2014 r. wielokrotnie (bo aż czterdnastokrotnie) karana za popełnienie wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. Takie zachowanie wysyła mylną informację do społeczeństwa, że pewne zachowania są przez prawo i organy wymiaru sprawiedliwości akceptowane. Wobec W. F. zostały również orzeczone wcześniej kary aresztu. Wynika z tego, jak słusznie argumentował Sąd I instancji, że obwiniona nie tylko lekceważąco podchodzi do obowiązującego porządku prawnego, ale także stosowane wobec niej kary nie odnoszą zamierzonego skutku wychowawczego. W przekonaniu Sądu I instancji, które podzielił Sąd Odwoławczy, nie zachodzą wobec obwinionej żadne okoliczności łagodzące. Orzeczona wobec obwinionej kara jest także zgodna z dyrektywami ogólnoprewencyjnymi, dając wyraźny znak społeczeństwu, że zachowania takie, jak obwinionej podlegają adekwatnej karze. W ocenie Sądu Odwoławczego, z opisanych powyżej przyczyn oraz ze względu na negatywną prognozę kryminologiczną obwinionej nie zachodzą podstawy, aby W. F. potraktować w sposób łagodniejszy. Z tych względów wnioski obwinionej o zamianę kary aresztu na karę łagodniejszą nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie zachodzą żadne okoliczności określone w art. 104 § 1 k.p.w. i art. 440 k.p.k. podlegające uwzględnieniu z urzędu.

Biorąc pod uwagę powyższą argumentację, Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. utrzymał w mocy i na zasadzie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na co złożyło się: 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed Sądem Odwoławczym i 30 złotych tytułem opłaty.

SSO Jadwiga Żmudzka